

РЕШЕНИЕ

№ 2144

гр. София, 28.06.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 34 състав, в публично заседание на 23.02.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **7415** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по реда на чл. 145-178 АПК във връзка с чл. 215 от ЗУТ е образувано по жалба на К. Г. Т., В. К. В., П. С. Д. и П. П. Д., чрез А. К. Б., срещу Заповед № ДК-02-СО-35/30.04.2009 г. на началника на сектор „Строителен контрол” на Столичната регионална дирекция за национален строителен контрол. В жалбата са развити съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради липсата на компетентност на издателя на акта, съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материално-правните разпоредби – основания за оспорване по чл. 146, т. 1, 3 и 4 от АПК. Иска се отмяната на заповедта и присъждане на разноските по делото.

Ответникът не изпраща процесуален представител в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано със съставен от длъжностни лица в Столична РДНСК Констативен акт № С7-671-В от 18.12.2008г., с който е установен строеж „Тухлена стена”, находящ се в УПИ XIII-242, кв. 2, м. „с. М.”,

с административен адрес: ул. „19” № 7, район „В.” – СО, с. М.. Проверяващите са констатирани, че строежът представлява тухлена стена с дължина около 4,50 м., височина около 2 м., изградена по продължение на северната фасада на съществуваща жилищна сграда, находяща се в имота, до подпорна стена, разположена до страничната регулационна линия с УПИ II-240, кв. 2. Като възложител на строежа е посочен К В. Темелков (починал на 26.02.2009 г.), а като време на извършването му – периода 2007-2008 г. Констативният акт е съобщен чрез залепване на уведомление на строежа по реда на § 4, ал. 1, изр. 2-ро от ДР на ЗУТ. Копие от констативния акт е получено от В. В., индивидуализиран като изпълнител на строежа, на 03.02.2009 г.

Въз основа на съставения акт и на основание чл. 225, ал. 1 във връзка с чл. 222, ал. 1, т. 10 от ЗУТ началникът на сектор „СК” на С. е издал оспорената в настоящото производство заповед, с която е наредил премахването на строежа. В мотивите на заповедта административният орган е възприел установяванията на съставителите на констативния акт и е квалифицирал строежа като незаконен по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ като изграден без издадени строителни книжа в нарушение на чл. 137, ал. 3 и чл. 148, ал. 1 от ЗУТ. Източник на правомощието на началниците на РДНСК да разпореждат премахване на незаконни строежи към момента на издаването на административния акт е Заповед № РД-13-182/29.05.2007 г. на началника на ДНСК. Поради отсъствието на началника на С., със Заповед № РД-13-028/19.01.2009 г. на началника на ДНСК за заместник е определен началника на сектор „СК” на С.. Периодът на заместване обхваща времето от 19.01.2009 г. до 18.05.2009 г., видно от приложените към преписката болнични листове.

По делото е представено Удостоверение за наследници № 29/04.03.2009 г. на кметство „М.” – район „В.”, установяващо качеството на жалбоподателите на наследници на възложителя на строежа.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е *допустима* – подадена е от надлежни страни и в преклузивния срок за оспорване, а разгледана по същество е *неоснователна*.

Оспорената заповед не е засегната от релевираните с жалбата основания по чл. 146 от АПК.

1. Обратно на твърдението на жалбоподателите, заповедта е издадена от компетентен орган. Правомощието да се нареди премахването на строежа е осъществено от издателя на акта след надлежно възлагане от началника на ДНСК и при условията на заместване на началника на С., комуто е делегирано издаването на заповеди по чл. 225, ал. 1 от ЗУТ. Премахването на строежа е разпоредено в периода на отсъствието на титуляра на длъжността, поради което и началника на сектор „СК” на С. е разполагал с инвестиция да упражни компетентността на отсъстващия административен орган.

2. а. При издаването на оспорената заповед не са допуснати и съществени нарушения на административно-производствените правила. Спазена е разпоредбата на ал. 3 на чл. 225 от ЗУТ, елемент от динамичния фактически състав на процедурата по премахване на строежа, издаването на заповедта да се предхожда от съставянето на констативен акт от длъжностни лица на ДНСК, съобщен по реда на § 4, ал. 1, изр. 2-ро от ЗУТ, отделно от това и на жалбоподателя В. В.. ЗУТ не предвижда задължението акта да се изготви в присъствието на извършителя на строежа. Дори и да се приеме, че не е била налице предпоставката за връчването му по този ред, т.е. при отсъствие на заинтересованата страна, нарушението не може да се квалифицира като съществено по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК. В оспорената заповед изцяло са възприети фактическите установявания на длъжностните лица на строителния контрол, съставители на констативния акт. Съответно и правото на защита на адресата на задължението за премахване на строежа е реализирано с упражненото право на съдебно оспорване.

б. Довод за отмяната на заповедта не може да се черпи и от претендираното нарушение на чл. 54, ал. 1, т. 1 от АПК, уреждаща смъртта на заинтересовано лице в административното производство като основание за неговото спиране. Въпреки, че възложителят на строежа е починал преди издаването на административния акт, съобщението за разпореденото премахване е изпратено до него, т.е. към този момент органът не е разполагал с данни за настъпилото юридическо събитие, като след узнаването на този факт заповедта е съобщена на неговите наследници. Целта на чл. 54, ал. 1, т. 1 от АПК е издирването на наследниците на починалото лице и участието им в производството. Предвид на смъртта на възложителя на строежа, субектът на възникналото от заповедта задължение е определяем. По силата на правоприемството правото на собственост е преминало върху жалбоподателите като наследници на К Т, което ги включва в кръга на заинтересованите страни в материалното административно правоотношение. В това си качество те са носители на задължението за премахване на строежа, от което следва и извода за наличието на годна за изпълнение разпоредителна част на административния акт (по арг. и от чл. 225, ал. 6 от ЗУТ).

3. Заповедта съответства и на материално-правната разпоредба на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ. Изградената тухлена стена с описаните от контролните органи технически параметри попада в понятието за строеж по § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, а липсата на строителни книжа, издаването на които е било дължимо според чл. 137, ал. 3 от ЗУТ, е пораждащият факт на правомощието да се нареди нейното премахване. Жалбоподателите не са представили доказателства за законността на строежа, нито са провели насрещно доказване, с което да оборят фактическите установявания на контролните органи, обективирани в съставения констативен акт, който в битието му на официален документ се ползва с доказателствената сила по чл. 179, ал. 1 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. При направеното в съдебното производство изрично искане за отмяна на

определението за допускане на съдебно-техническа експертиза и на гласни доказателствени средства, твърденията относно характера на строежа и времето на извършването му, на които се основава релевираното отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК, следва да се приемат за недоказани.

4. След извършената в изпълнение на чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК служебна проверка за законосъобразност, съдът констатира, че оспорената заповед е издадена при спазване на установената от чл. 59, ал. 2 от АПК форма и в съответствие с целта на закона.

Изложените съображения мотивират съда да отхвърли оспорването. Предвид изхода на спора, за жалбоподателите не е възникнало и правото на разноси по чл. 143, ал. 1 от АПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – С.-град, II отделение, 34 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Г. Т., В. К. В., П. С. Д. и П. П. Д. срещу Заповед № ДК-02-СО-35/30.04.2009 г. на началника на сектор „Строителен контрол” на Столичната регионална дирекция за национален строителен контрол.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е постановено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: